

Neprofesionálně emocionální

„Kdysi ses mě zeptal, co je to mezi námi,“ zaznívá z úst hlavní hrdinky mého oblíbeného románu. „Stále to nevím. Ale pořád to tu je.“ Myslím, že nic nevystihuje podstatu včerejška tak jako tahle replika, která mi během včerejšího koncertu opakovaně přišla na mysl. A bylo toho mnohem víc. Chtěla bych vám toho tolik napsat, jenže ani ve svých letech stále nevím, jak vypsát emoce na papír a hlavně, pochopil by mě vůbec někdo? Anebo by následoval jenom hořký výsměch? Možná jsem nenapravitelná romantička, možná cítím k Prázdninám v Telči něco, co jiní necítí. A možná taky NE. Možná to máte hodně podobně anebo dokonce úplně stejně. Kde by se jinak brala ta zvláštní energie, to magické cosi, co tady stále je a nemění se? Žádá si to jedině: abychom si to každoročně znovuobjevili, aby nás to znovu zasáhlo, vyvolalo v nás vlnu dojetí a především vděčnosti za to, že tady můžeme být společně a tyhle vzácné okamžiky sdílet. Jak říkají u Žalmana, všechno je teď. Proto, pokud vás zajímá, jaký byl včerejšek, nechtějte po mně konvenční věty či suchá hodnocení. Byl jednoduše dokonalý, protknutý atmosférou na dvě stě procent takovou, jakou si pamatuji ze svojí první návštěvy před dvaceti lety. To tak přijdete na náměstí a tam vám úplně zadarmo naservírují dvě naprosto výtečné kapely, z nichž v první vás pohladí příjemný hlas Vegety zpěvačky Lenky a když pak v pauze na prostrídání muzikantů spěcháte zpátky s dortem z cukrárny od Celerina, z dálky byste vsadili na to, že Michal Tučný žije a na Kocourech hrají místo Pražců Zelenáči.

Chvilku vydechnete, aby vás v zápětí na zámku odboural Jirka Schmitzer skvělou úvodní písničkou v doprovodu bratrů Ebenů. Je to jako *déjà vu*. Napravo od vás věčně usměvavý zvukař Tomáš, jako již tradičně popichuje bubeníka Jirku „Zelího“ Zelenku, zatímco Marek Eben, s elegancí sobě vlastní, uvádí další kus. Viděli jste je už x-krát, jdete tam s předstíraným nezájmem, jakoby „ze zvyku“, abyste se o několik minut později přistihli, jak s vámi cvičí emoce. Že je vám moc dobře. Že se na tom zatraceném nádvoří chvílemi ztrácíte ve vzpomínkách. Když pak ze zvyku zakloníte hlavu, má to jedinou vadu na krásu. Je zataženo a vy marně hledáte hvězdy na obloze. Sice to naštvete, ale jste v klidu. Víte, že tam jsou a dá-li Bůh, příště je určitě uvidíte.

No a když se pak jakž takž seberete, tahle emocionální sebevražedná mise pokračuje na Pandě, kde vás spolehlivě dorazí Bárka Ivanky Pokorné a Pavla Barnáše. Moc dobře víte, že budou skvělí, ale stejně se pochlapíte (nebo poženíte) a jdete do toho. Abyste vydrželi do konce, dostanete pozdní večeri na posilněnou, a pak už necháte kata dokonat jeho dílo. Kdyby to náhodou nestačilo, všude kolem vás máte plno známých tváří, lidí, které máte rádi a oni zase vás. Ne, nevím, co to mezi námi je, ale potvrzuji. Je to stále tady. Sova

DNES Vítá Marčík – Tři zlaté vlasy děda Vševeda

Jsou představení, která jste viděli už tisíckrát, po tisícpřvé se na ně stejně jdete zase podívat a bavíte se, jakoby to bylo poprvé. Loutkové pohádky s chytlavými písničkami, v neopakovatelném podání Vítá Marčíka, principála našeho nejlepšího lidového divadla, mezi taková rozhodně patří! Tradiční pohádka v originálním zpracování potěší kohokoliv, kdo dneska zavítá do zámeckého parku pod pohádkovou vrbu. Zajistěte si místa včas, bude plno!

Isara

„Sem hoši sem, kde kanóny hřmí...“ Hurá na Kocouři scénu, kde dneska uslyšíte nejenom *Králové šilink*, ale celou poctivou porci tradičních anglických, skotských a irských balad v netradičním českém podání Isary, jednoho z našich nejznámějších a nejoblíbenějších specialistů na danou problematiku. Neuslyšíš, nezažiješ!

Saša Niklíčková

Harmonikářka a hodně ostrá textařka, před kterou by si prý sedla na zadek i samotná Edith Piaf... a poslouchala by. Isaři kelt-folk-rock vystřídají šansony, písně odrážející každodenní život, nešetřící ironií a humorem v nezaměnitelném Sašině rukopisu. *Zmačkaná žena* není popisem výše zmíněné interpretky, ale název desky, kterou si můžete z koncertu odnést domů.

Javory beat a Hradišťan

Hana a Petr Ulrychovi působí na české hudební scéně už desítky let, přes 45 let s Javory a kulatých 10 let mají z sebou už i s bigbeatovými Javory beat. To, co zpívají a hrají, postupně vykrytalizovalo ve svébytný hudební žánr, který nazývají odborníci „moravskou world music“. Ulrychovi byli prvními průkopníky tvůrčího navazování na moravský folklor. Jejich písně v sobě nesou prvky lidové písně i bigbeatu, se kterým začínali. Jsou v nich i ozvěny Petrovy filmové a divadelní hudební tvorby. Spolu s mnoha nadanými muzikanty a především s mimořádným hlasem Hany Ulrychové předvádějí to nejlepší ze své originální hudební cesty.

Hradišťan, s Jurou Pavlicou v čele, je často brán spíše jako folklorní soubor. Pravdou ale je, že jejich tvorba, ač vycházející z lidové tradice a filozofie, je žánrově nesmírně široká. Navíc je v podání celého uskupení hraná a zpívaná s takovým umem a lehkostí, že má neskutečnou moc spojovat posluchače napříč generacemi a žánry. Původně folklorní kapela má na svém kontě přes třicet významných alb a nespočet ocenění. Hradišťan v posledních letech stále častěji koketuje s alternativou, nebojí se experimentovat a spolupracuje s mnoha muzikanty napříč širokým spektrem hudebních žánrů. Koncerty Hradišťanu přináší pohazení po duši, zastavení a prostor pro rozjímání.

Nina Rosa

Při pohledu na složení a po zběžném hledání si člověk Ninu Rosu zařadí mezi kapely hrající křehké písně ve francouzském kavárenském stylu. Ale chyba lávky. Jen těžko se věří tomu, jakou škálu žánrů a nálad dokáží vyprodukovat tři muzikanti v klasickém galském kombu housle-kytara-akordeon. Někdy krouží kolem jazzových kořenů a jen po kouskách přihazují další styly, jindy se zase po hlavě vrhnou do reggae či folk-popu. Nehledě na žánrový kaleidoskop si Nina Rosa drží osobitost a nezaměnitelnou atmosféru, na čemž se stejným dílem podílí obrovská zručnost všech tří muzikantů a Ninin úžasný hlas.

DRBY Kdo si dal k snídani speciální Jindrův dvousložkový energetický čaj, ten dnes všechny oslepí svou výdrží!

Bára s Jiřím jsou v tom až po uši. Při včerejším vaření totiž Bára nedala přednostně pečenou bramboru své mamce, chtěla prvně nakrmit všechny pořadatele. A Jiří, ou maj gád! Ten zase při kladení první várky brambor na plotýnku házel sýr ale úplně všude. Ale pochutnali jsme si, až jsme měli boule až za ušima!

Ráno se na Panském dvoře objevily záhadné stopy albínského bigfoota, které vedly z baru do kinosálu. Kdo ví víc?

Holky od triček prý prodávají malou a velkou líbačku! Martina měla včera zamluveného s kytkou Marka Ebena a Peťulka, ta si zase fotí jen a pouze Robina.

DÍLNY Na dvorku Lidušky jedou festivalové dílničky. Malba na výrobky z bavlny, kurzy hry na ukulele s „Vlasem“ Procházkou, panenkování s Editou – Vivianou na liáně. Bobešova bludištvová dílna, dále korálky, sklíčka, skládání modelů, malování na kamínky a další. Přijďte si vytvořit rukodělný dárek nebo památku z festivalu v Telči!

ZÁZITEK Kdo chce zažít něco neobvyklého a má rád umění, tak zítra od 20 hodin na židovském hřbitově bude k avizované výstavě otevřena i takzvaná „HERMETICKÁ DÍLNA“. Bateku nebo čelovku s sebou a dejte nám pak vědět, co se tam dělo!

	Vítá Marčík Bajaja	ZÍTRA
	Pranic a Marie Tilšarová a její PMS	ÚTERÝ 3. SRPNA
	Marien a Nezmaří	
	Vítá Marčík Jonáš	